

üks seltskond munke sojemattes mades, fes
selle seadusse ol seisid, et ello aia palja jallo
piddid käima, ja nimmetadi neid sepärrast
palja-jalla mungaks. Üks paar neist sug-
gusti tulli ükskord ühhel öhtul fauniste hilja
ühte küllasse, ja tahtsid õseksti senna jäda.
Et seal küllas egga külla liggidal kõrtsi ei
olnud, siis läksid külla libhonikko jure, kus
neid ka ausaste wasto woeti. — Teine neist
olli faunis föönd mees, teine kui wetand.

Pärast, kui nemmad sõnud ja Jonud, viis
perremees neid ühte pisokesse maggamisse
kambri, mis temma omma maggamisse kam-
bri körwas olli, muud kui öhhuse laud wah-
he-sein teggi wahhet.

Kui perremees ja ta naene ka maggama
läksid, siis kargasid mungad lipsti tassa hil-
jokeste maast üles, seadsid körwad wasto
laud wahhe-seina ja tahtsid kuloda, mis sal-
la jutto nad issekedes piddid sessima. —
Agga mis kuulsid waesed mehhed! — —
Mad said selgeste arro, et mees ütles: „Tei-
ne on rasvane ful, teine posle veel su-

reste; agga siiski, kui meie moslematte lihha
seggaminni katki raiume ja worstiks teme,
küllab siis ikka omma parraja kasso same.
Sellepärrast ollen ma jo arvand, et mos-
lemad ärratappan.“ Oh kui nüüd meeste
juuksed püsti, werri kähhise ma ja reied lõd-
disema läksid! ja kohhe rutto ja rutto nou
piidama, fuida ellusalt woi hingega veel
peaseda: ei polnud siis muud nou leida, kui
et hafnast wälja kargada.

Kui wetand mees läks enne tasakeste hak-
na jure, teggi lahti, ronnis wälja, ja siis ni
rutto lippates, nago olleksid pükcid jalgas põl-
senud, ikka külast wälja.

Se teine lihhaw mees ronnis ful ka hak-
nast wälja, agga sure hirmo pärast ruttega
mahha hüppades kommistas omma raske
kehha pärast ni rängaste, et jalla lu mur-
dis. Nüüd olli ðiete firjo luggu: appi hū-
da ei tohtind, wallo pärast karjuda ei toh-
tind, katkine sarelu ei wötnud kehha fanda,
— ja h, luggu olli firjum kui firjo. — Kat-
sus ommeti sure walluga kappokille ühte pis-